

Forhold, at den er i Stand til at offre Noget selv. Jeg har meget god Tro til, at denne Sag vil vore frem, og jeg tror derfor, at det er forsvarligt, skøndt det er tidligt at offre Noget paa det og sige: Her er en Bevægelse, som skal godkjendes og godkjendes paa en meget alvorlig Maade. Man kan være mere eller mindre uenig derom, og jeg kan godt tænke mig, at det kan møde Modstand; men saaledes er nu Standpunktet valgt, og det ligger ganske aabent for. Nu have forskellige Medlemmer udtalt sig mere eller mindre tilfredse dermed, og Nogle have været totalt utilfredse. Jeg skal nu først gjøre opmærksom paa, at det, her foreligger, er ikke nye Tanker, her foreligger en mere præcis Formulering, noget mere Bestemt, man kan holde sig til, og maaste derfor har Sagen tiltruffet sig Opmærksomhed. Da Tanken kom frem i 1874 — den blev gjentaget ordret i det Forslag, det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds indbragte — tiltraf den sig ingen Opmærksomhed og heller ikke i Sjor, og det ærede Medlem gjorde nu sin Sagen til Gjenstand for en kort Omtale, idet han sagde: Jeg erkjender, at det, Ministeren har foreslaaet, er bedre end det, jeg havde i mit Forslag. Jeg spørger nu: Hvorfor skal Synspunktet i Aar være et andet end det har været tidligere? Det, man gjør her, er, at man siger: I visse Tilfælde gaa vi til at give ældre værdige Trængende en Understøttelse; der ikke er Fattigunderstøttelse, og som udredes af Kommunen. Det ærede Medlem for Maribo Amts 1ste Valgkreds (Meergaard) tog meget skarpt fat paa det og sagde: Er det en Alderdomsforsorgelse? Jeg skal svare det ærede Medlem, at det selvfølgelig er Noget; der gaar i Retning af Alderdomsforsorgelse, et Slags Surrogat for Alderdomsforsorgelse, som vil hjælpe overmaade mange Mennesker; men hvis det var en Alderdomsforsorgelse, havde vort Land allerede for 15 Aar siden havt den Væde at starte dette Spørgsmaal, thi det var akkurat den samme Tanke, som dengang fremkom, udformet paa en nogen anden Maade. Det følger af sig selv, at det ikke kan være en Alderdomsforsorgelse i den Forstand, i hvilken det ærede Medlem tog det, som Bøsning af et stort socialt Spørgsmaal, men det kan være Bidrag til at hjælpe Folk, som fortjene at hjælpes. Jeg vil altsaa hellere stille Spørgsmaalet i en noget anden Form, end det ærede Medlem gjorde, nemlig saaledes: Er der Grund til at lade være at forhandle dette, fordi vi staa ved Indgangen til et stor Alderdomsforsorgelse, tilvæiebragt gjennem Lovgivningsmagten? Og saa vil

jeg dertil sige: Nei, det er der ikke. Om vi for Næsten komme til at staa overfor saadanne Spørgsmaal, er Noget, hvorom jeg ikke ser mig istand til at udtale mig i Dieblirket. Det ærede Medlem maa selvfølgelig være overbevist om, at ikke han alene, men ogsaa vi Andre, kjennde lidt til, hvad der passerer i Verden og ogsaa nogenlunde kjennde den tydske og svenske Lovgivning paa dette Omraade og folgelig vide, at der i Tydskland paa den almindelige Invaliditets-Forsorgelses Omraade, ikke blot paa Ulykkes-tilfældes-Forsorgelses Omraadet; er ydet noget ikke Ubetydeligt. Jeg tror imidlertid ikke, at man nu kan komme frem ad denne Vej, og hvad særlig det svenske Forhold, som er under Fødsel, angaar, saa tror jeg, at der er nogen Grund til at tage Anstand og først se, om de i Sverig kunne komme frem ad denne Vej, her tror jeg næppe, man kan. Det ærede Medlem sagde, at Regjeringen skulde nedsætte en Kommission til at hjælpe sig. Ja, jeg takker for Raadet, men jeg agter ikke at følge det. Det følger af sig selv, at Regjeringen er opmærksom paa disse Forhold, og ogsaa har Forbindelser med Folk; og det maaste ret fremragende Folk, som beskæftige sig med disse Spørgsmaal. Flere af disse, og det meget alvbrige Folk, som forstaa sig paa dette saa godt som Noget, have altid sagt: Saa først ordnet Sygeforsikelse og Ulykkestilfælde-Spørgsmaalene og se først at faae Fattiglovgivningen mildnet, thi det er meget tydeligt, om det Andet lader sig gjennemføre i stor Stil der-ved, at Staten tager det i sin Haand. Naar man vil have Noget til at hjælpe sig, maa man efter min Mening stille det Krav til Regjeringen, at den forelægger et positivt Grundlag til at arbejde paa, thi at give et Mandat paa det ganske Løse og sige: Hjælp os nu baade til Tanken og til Materialet, og til de enkelte Forslag, det tror jeg er Noget; Regjeringen ikke skal indlade sig paa. Derfor skal jeg ikke sige Noget om; hvorvidt og hvorledes dette Spørgsmaal kan komme til at ligge for. Jeg har mine store Tvivl i saa Henseende, og jeg tilstaar det ærlig, thi det er overordentlig let at sige: Her, nu skulle vi have det Arbejde gjort, men naar man staa med den positive Pligt til at formulere Tanken som Lovforslag, saa tror jeg, Enhver vil betænke sig noget, inden han giver sig af med det. Vil Noget imidlertid komme med saadanne Forslag, saa skal jeg, og sikkert Regjeringen i det Hele tage meget imødekomende mod dem, men om de ville føre til noget Resultat, kan jeg ikke sige. Jeg tror, som sagt, at der er al Grund til i fuld Alvor at sige, at det